

Us esperàveu unes primàries?

—Era una hipòtesi. Sí. Des de feia un temps n'hi havia les condicions, se n'havia parlat i era una hipòtesi que es podia tenir en compte. Un cop s'ha concretat, ho hem d'agafar com una gran oportunitat d'un PSC que ha de fer un procés democràtic d'elecció. Ho encaro més com una oportunitat a partir de la qual puguem construir, amb debat i diàleg, les bases del nou projecte per Barcelona, i que en sortim enfortits. Des de les autonòmiques diem que el PSC ha de fer moltes coses per a eixamplar el seu espai. Aquesta és una manera perquè el PSC es comenci a moure. Ara es pot fer bé o malament. Estic segur que ho farem bé perquè quan ho plantejges amb un sentit positiu i propositiu de respecte i de suma, aquests processos et fan gran. Si ho fas malament, t'empeteixen.

—Dieu que hi havia les condicions perquè s'arribés a les primàries?

—Se n'havia parlat feia mesos. Gent com Ferran Mascarell n'havia parlat també i no era inimaginable.

—Heu demanat "estricta neutralitat" al PSC. Han complert?

—Sí, sí, absolutament. A més, crec que està bé: la veu la tindran els militants i les direccions només han de crear les condicions perquè això es pugui fer bé. Correcció organitzativa i neutralitat. Sí.

—No sentiu que Montserrat Tura sigui la candidata de l'aparell?

—Hi ha hagut pronunciaments anteriors, però jo crec que en aquest procés ara es manté una neutralitat.

—Les primàries són conseqüència dels mals resultats de les eleccions catalanes?

—Les eleccions autonòmiques ens obren una nova situació política de país i també de partit. De segur que hi han tingut alguna influència, però hi ha primàries perquè hi ha un alcalde que vol continuar liderant el projecte i hi ha una companya del partit que creu que s'ha de presentar i contrastar. Hi ha primàries perquè hi ha dues persones que volen liderar la Barcelona del futur, cosa que sincerament no m'estranya, perquè Barcelona és un projecte que motiva qualsevol progressista. No és una conseqüència automàtica de les autonòmiques.

“De segur que les autonòmiques hi han tingut alguna influència, però hi ha primàries perquè hi ha un alcalde que vol continuar i una companya del partit que creu que s'ha de presentar”

“Les primàries són una manera que el PSC es comenci a moure”

L'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu (Barcelona, 1965), creu que les primàries per a decidir el candidat a l'alcaldia pel PSC són una “oportunitat” de debatre el nou projecte per a Barcelona.

—Diverses enquestes preveien mals resultats per a vós a l'ajuntament. A que atribuiu aquesta davallada?

—Sobretot és expressió del moment actual, que ve molt influït pels efectes

brutals d'una crisi econòmica que és persistent en el temps, que és profunda. Les enquestes són resultat d'aquest gran factor i alguns altres: el PSC viu el moment que viu, nosaltres tenim el repte de liderar un projecte que ha anat liderant la ciutat des de fa anys i ara hem de generar nous reptes als interrogants dels moments.

—A la vostra conferència del 17 de gener va reconèixer que havíeu comès dos errors: el referèndum de la Diagonal i deixar marxar la regidora Itziar González...

—Evidentment, hi ha un desgast per part del govern. Sí que crec que, fet amb tota la bona voluntat de transformar la ciutat, la consulta es va fer en un moment en què la gent ens va dir: això ara no toca. Amb tota la naturalitat, crec que és bo que els governants acceptem haver comès errors. Haver perdut algú

com Itziar González també és un error. Però al costat dels errors hi ha el gran actiu de la Barcelona que anem tirant endavant. Amb tot això em sembla que el fet més rellevant és la Barcelona que hem construït. Què representa Barcelona per als seus ciutadans? Què representa Barcelona a Catalunya, com a capital? Què representa Barcelona a Europa? Quan analitzem això es quan podem expressar amb tota la força la convicció en el projecte que hem bastit a Barcelona. Si Barcelona és què és, és gràcies a la força i l'energia dels ciutadans i al govern que ha liderat aquesta ciutat.

—Els errors són la Diagonal i Itziar González, doncs. Cap error de gestió?

—Barcelona és de les ciutats que té més capacitat per a encarar els projectes de futur. Tenim la gran sort que podem aplicar aquelles estratègies que determinem. Ara hi ha molts llocs que poden definir el seu futur però no construir-lo. A Barcelona podem construir futur perquè entre tots, liderats per aquest govern, hem fet molts deures durant aquests temps difícils.

—Per què Barcelona està més preparada?

—Perquè, en el camp econòmic, no hem començat fa un any el canvi de model productiu, sinó que fa molts anys que fem la transformació per a tenir la nova economia. Barcelona comença a apostar fort per l'economia que donarà ocupació d'aquí a cinc anys, deu o quinze. Fem els deures perquè el 22@ és un èxit, perquè a la Zona Franca hem decidit de canviar la Seat per nous sectors emergents. Allà on es feia el 600, ara es farà indústria creativa, cultural, biotecnologia. No ens hem conformat, en els anys d'esplendor econòmica, a seguir la inèrcia. I vam decidir de construir la nostra estratègia, que és la més exportadora, la més productiva, la més europea, la més oberta, la més innovadora que hi ha a tot l'estat espanyol. En el camp social hem fet la gran aposta perquè no hi hagi cap fractura social ni territorial. En aquests anys de crisi som la ciutat que més hem defensat les polítiques de cohesió. Això vol dir que en aquest mandat hem invertit més que mai en els nostres barris. En trenta anys mai no hi havíem invertit tant. El pol

JORDI PLAY

“Barcelona, que és una ciutat mitjana del sud d'Europa, competeix amb les grans megàpolis

econòmic, el pol social i el pol de transformació urbana: aquest és el mandat en què hem iniciat la Sagrera, que, com a símbol de tot el nord de l'àrea metropolitana, viurà una revolució de transformació. A més a més, Barcelona, que és una ciutat mitjana del sud d'Europa, competeix amb les grans megàpolis del món. Tenim una posició de ciutat que és una gran oportunitat. Som la capital de la Mediterrània, som la ciutat referent de l'euroregió, som l'altre gran motor de l'estat espanyol, som la capital de Catalunya i ara tindrem àrea metropolitana. I ho hem fet sempre aconseguint el suport de la majoria.

—Però no vau poder renovar el govern tripartit amb Esquerra.

—Però més de 400 decisions han estat preses per unanimitat i més de 240 han estat preses per majoria. Nosaltres hem dut endavant el projecte de ciutat, tot i que hi ha hagut un excés de soroll de la política menys important.

—El fet de no haver arribat a l'acord amb Esquerra us ha perjudicat?

—Clarament, no poder bastir una majoria és un factor no desitjable. Però no depenia de nosaltres. Des del moment que ERC, de manera legítima, va decidir de no entrar-hi... També he de dir que ha mantingut una posició de responsabilitat: ens ha votat els pressupostos tots quatre anys. Però sempre és millor governar des de la majoria que no des de la minoria. Ara bé, això no t'atura. Ens ha demanat un sobre esforç de diàleg i negociació, però l'hem fet i, com que l'hem fet, la ciutat ha anat endavant malgrat la segona crisi econòmica més important en setanta anys. Paradoxalment, en aquests anys de dificultats, la ciutat ha avançat posicions. No ens hem quedat plegats de braços, ni el govern ni els ciutadans. Un exemple: la nostra fira no ha retrocedit posicions, n'ha avançat. L'aeroport ha fet un salt

del món"

endavant; el port ha fet un salt endavant; tenim trens que ja surten del port cap a Europa, tenim una posició espectacular a Àsia, etcètera. Aquesta és una ciutat que planta cara. En el moment del totxo esplendorós, no vam caure en el parany. I això té un indicador: Quina és la ciutat més sanejada, més solvent? Barcelona. Hi ha una Barcelona enllà que ara s'expressa més que mai, però també una Barcelona endins que hem treballat molt. Ara l'obsessió ha de ser superar la crisi.

—Al contrari que uns altres alcaldes de Barcelona, que estaven vinculats a renovacions urbanes molt profundes, Jordi Hereu no ha estat vinculat encara —la Sagrera es va fent— amb cap renovació urbana?

—Quan jo vaig començar d'alcalde, la Sagrera era només un concepte. Per què vaig defensar el túnel del TGV pel centre de la ciutat, fins i tot en campanya electoral? Perquè amb aquest túnel

podíem dur endavant la Sagrera. En aquests moments l'obra pública més gran que hi ha a tot l'estat es diu Sagrera. I va endavant...

—Amb certs retards.

—De vint anys! Però la qüestió més rellevant és resoldre una cosa que ja preocupava quan estudiava a la facultat: com connectem amb Europa? Ara sí que tirem endavant. Ara és un projecte que, si mires des del pont de Bac de Roda, ja es veu irreversible. Aquesta és una de les múltiples llavors que fructificaran.

—I per què, Barcelona endins, segons les enquestes, no confia en Jordi Hereu?

—Hi ha projectes que necessiten un temps. La Sagrera tindrà un impacte de transformació en metres quadrats i de multiplicador econòmic que la convertirà en una operació equivalent a l'Olímpica o més —perquè també va lligat amb el Besòs. Però la crisi ha afectat i afecta la realitat de molta gent i totes les consciències. A algú que no sap com començarà el mes, els projectes col·lectius potser no l'engresquen.

—Us trobeu en condicions d'aconseguir suport per a un nou govern municipal?

—La meva aposta és per un govern de progrés a Barcelona, liderat pels socialistes. L'expressió *tripartit* mai no l'hem utilitzada aquí...

—És cert.

—Aquí ha estat un projecte d'alcaldes socialistes, i liderat pel Partit Socialista, però sempre acompanyat per uns altres partits d'esquerres. Crec que aquesta és la millor opció per a Barcelona. Per això necessitem que el PSC guanyi les eleccions. Barcelona ha construït un projecte que és un referent a Europa. Poca broma, a les pròximes eleccions! Ens hi juguem una manera d'entendre la ciutat. A Europa bufen vents conservadors i Barcelona ha de defensar aquest model perquè les ciutats hauran de decidir si van per la via de la fractura social o de la cohesió. Han de decidir si volen ser un espai d'innovació o miren enrere. Han de decidir si combinem adequadament tradició, personalitat, cosmopolitisme i obertura al món. Hi ha ciutats que no cal que es plantegin aquest debat perquè no són al món. Barcelona hi és, però vol ser-hi sense perdre els seus valors. Som una ciutat

orgullosa, que viu apassionadament els Tres Tombs com a expressió d'allà on venim —la nostra cultura i la tradició— i alhora som una ciutat en transformació amb les connexions obertes a Europa. L'altre dubte és quin paper tindrà Barcelona a Catalunya. Tindrem una Barcelona que sigui un simple negociat de la Generalitat? O ha de ser capital de Catalunya? Això ho haurem de decidir. Espero un gran debat polític.

—De les primàries?

—De les primàries també, però ara parlava de les eleccions municipals. Al si del partit hem de fer un debat de qui encapçala aquest projecte, però això és un pas previ al gran debat. El meu adversari és el centre-dreta d'aquesta ciutat. És allà on ho hem de donar tot. Ens hi juguem la batalla del futur.

—Al començament del mandat, deieu que el model de grans esdeveniments s'havia acabat. La proposta de Jocs Olímpics d'Hivern no contradiu això?

—El Jocs Olímpics d'Hivern és un projecte de país. Qualsevol que va als Pirineus ho entén. No és un dels projectes que han de permetre que Barcelona faci un salt. No hi té res a veure. Nosaltres ja tenim una agenda per a la dècada vinent, en què crec que aquest projecte pot servir com moltes altres coses. Senzillament, és una gran oportunitat de país, perquè podràs combinar la força d'una gran capital esportiva mundial al servei dels Pirineus. Com l'altre dia deia als representants dels Pirineus: vinc aquí a oferir-me. Tenim la possibilitat de situar els Pirineus al món. I de vertebrar millor la relació entre Pirineus i Barcelona. No es pot descriure com l'esdeveniment de Barcelona... Nosaltres ja tenim l'aeroport, la Sagrera i tot això. Ja vaig dir al president de la Generalitat que això és un projecte que ha de liderar ell, que han de liderar els Pirineus. Nosaltres ens posem al servei dels Pirineus: una ciutat, que és respectada i admirada al món, i que portarà el segell de la candidatura perquè l'olimpisme així ho demana, es posa al servei dels Pirineus. Això no substitueix tot el nostre projecte. És una caricatura fer veure que això és el nostre projecte. És una gran oportunitat per al país.

Àlex Milian